

ธรรมนิยามสูตร

“ผู้เทศน์เองก็ได้ค้นคว้าหาเหตุผลเหล่านี้หนักหนาแต่ว่ายังไม่ถึงที่สุด ไปยังไม่สุดในวิราชาตวิราคธรรม ถ้าไปสุดเวลาไรละก็อ วิชชาวัดปากน้ำ วิชาของผู้เทศน์นี้สำเร็จเวลานั้น ภิกษุสามเณรจะต้องเหาะเหินเดินอากาศได้ทันทีทีเดียว ไม่ต้องไปสงสัยละ ถ้าไปสุดวิราชาตวิราคธรรม เวลานี้กำลังไปอยู่ทั้งวันทั้งคืน วินาทีเดียวไม่ได้หยุดเลย ตั้งใจจะให้ไปสุด วิราชาตวิราคธรรมนี้แหละ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ นับปีได้ ๑๒ ปี กับ ๖ เดือนเศษแล้วเกือบครึ่งละ จะไปให้สุดวิราชาตวิราคธรรมให้ได้ แต่มันยังไม่สุด แต่มันจะอีกก็ยังไม่รู้แน่นอน ถ้าว่า สุดแล้วก็รู้ดอก ไม่ต้องสงสัยเลยรู้กันหมดทั้งสากลโลก ถ้าสุดเข้าแล้วก็ ปรบราฆ่าฟันเล็กกันหมด มนุษย์ในสากลโลกร่มเย็นเป็นสุขหมด ไม่ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ มีผู้เลี้ยงเสร็จ เป็นสุขเหมือนอย่างกับพระ เหมือนอย่างกับเทวดา เหมือนกับพระนิพพาน สุขวิเศษไพศาลอย่างนั้น จะได้พบแน่ละ แต่ว่าขอให้ไปสุด วิราชาตวิราคธรรมเสียก่อน

พวกเราทั้งหลายนี้ไม่ได้ไปกันเลย เฉยๆ อยู่ มัวชมสวนดอกไม้ในโลกอยู่เอง ชมรูปบ้าง เสียงบ้าง กลิ่นบ้าง รสบ้าง ก็อยู่ที่เดียวนั่นเอง ไม่ได้ไปไหนกับเขาเลย นี่พวกเราจะไปก็ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา จะไปให้สุดวิราชาตวิราคธรรม อ้าวไปๆ ก็เลี้ยวกลับกันเสียแล้ว ไม่ไปกันจริงๆ ไปชมสวนดอกไม้อีกแล้ว ไปเฟลิดเฟลินในบ้าน ในเรือนกันอีกแล้ว อ้าวไปๆ ก็จะไปอีกแล้ว ไปๆ ก็กลับเสียอีกแล้ว พวกเรานี่แหละกลับกลอกๆ อยู่อย่างนี้แหละ จะเอาตัวไม่รอด ชีวิตไม่พอ เหตุนี้ให้พึงรู้ว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ตัวของเรา ก็นั่นแหละถึงจะถึงวิราชาตวิราคธรรมได้ ที่จะเข้าถึงวิราชาตวิราคธรรมนะ ต้องปล่อยชีวิตจิตใจนะ ไปรักไปห่วงอะไรไม่ได้ ปล่อยกันหมดสิ้นทีเดียว ไปรักห่วงใยอยู่ละก็ไปไม่ได้

ไปไม่ถึงทีเดียว เด็ดขาดทีเดียว ต้องทำใจหยุดนั้นแน่ จึงจะไปถูกวิราค
ธาตุวิราคธรรมได้ ต้องทำใจหยุด หยุดในหยุด ไม่มีถอยกันไม่มีกลับกันละ
นั่นแหละจึงจะไปสุดได้ ถ้าใจอ่อนแอไปไม่ได้ดอก ต้องใจแข็งแกร่งทีเดียว
จึงจะไปได้”

บทบรรยายธรรมส่วนหนึ่งของพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อด
ปากน้ำ ภาษีเจริญ) วันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๙๗